

W., dnia 28 czerwca 2017 r.

sygn. akt OSD 23/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 28 czerwca 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. W. G.

Sędziowie: r.pr. E. Z. (sprawozdawca)

r. pr. D. M.

Protokolant: apl. radc. J. S.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. – r.pr. A. G.

w sprawie zażalenia złożonego przez A. U. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 05.05.2017 r., sygnatura R.D. 15/17 o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie r. pr. K. T.

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 05.05.2017 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o sygnaturze akt R.D. 15/17,

II.

kosztami postępowania w kwocie 907,80 zł (słownie: dziewięćset siedem złotych osiemdziesiąt groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 05.05.2017r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie art.17§1 pkt.1 k.p.k. w zw. z art.74(1) ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych odmówił wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radcy prawnego K. T.. Skargę z żądaniem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego złożył G. U., zarzucając, iż radca prawny K. T. działając w imieniu spółki (...) sp. z o.o. miała poświadczyc nieprawdę poprzez oświadczenie, że wskazana umowa nr (...) z dnia 18 marca 2011 r. zawiera załącznik nr 1 o treści przedstawionej w pozwie. W ocenie skarżącego przedmiotowy załącznik nr 1 w rzeczywistości nie był integralną częścią umowy, lecz stanowił załącznik do protokołu zdawczo-odbiorczego z dnia 19 grudnia 2011 r. Tym samym skarżący zarzucił rady prawnemu poświadczenie nieprawdy w pozwie i w konsekwencji sfalszowanie umowy, co w ocenie skarżącego stanowiło naruszenie obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością, a także naruszało godność zawodu. Skarżący wskazał na naruszenie art. 11 i 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 233).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odmawiając wszczęcia postępowanie uznał, iż czyn zarzucany radcy prawnemu K. T. nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego. W uzasadnieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że w ramach postępowania dyscyplinarnego nie jest władny oceniać mocy dowodowej dokumentów, przedkładanych przez strony i ich pełnomocników w postępowaniu cywilnym, jak również nie ma prawnych narzędzi do weryfikacji, czy dokumenty te zostały podrobione lub przerobione. W ramach postępowania cywilnego, strona (którą była Pani A. U.) miała do dyspozycji szereg instrumentów prawnych, mających umożliwić zapewnienie weryfikacji zgodności z prawdą twierdzeń strony przeciwnej, w tym również prawdziwości dokumentów.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, wskazał także, iż zgodnie z art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji otrzymanych od klienta, którym była (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. Powyższą regulację Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uzupełnił o regulację z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (i odpowiadającym mu art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego), która stanowi, iż radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych (którą jest niewątpliwie również sporządzanie pozwu w imieniu klienta) korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą.

Na powyższe postanowienie skarżąca A. U. złożyła w dniu 20.05.2017r. zażalenie wnosząc o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w zakresie objętym przedmiotowa skargą. W zażaleniu skarżąca podniosła:

- a) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieprawdziwość kluczowego stwierdzenia zawartego w uzasadnieniu, że „sama treść tych dokumentów t.j. umowy i protokołu nie rozstrzyga jednoznacznie jak ten załącznik miałby wyglądać”;
- b) błąd w ustaleniu faktyczno-prawnym poprzez nietrafne stwierdzenie, że przedmiotowe twierdzenia i wnioski radcy prawnego K. T. „nie stanowią naruszenia prawa”;
- c) błąd w ustaleniu stanu prawnego poprzez nietrafne określenie prawdy;
- d) obrazę art.273 k.k.

Skarżąca upatrywała niezmiennie w swoim zażaleniu odpowiedzialności radcy prawnego K. T. w fakcie posłużenia się w procesie „przerobioną umową”, a ponadto w fakcie, iż radca prawny opatrzyła notą „za zgodność z oryginałem” każdą stroną przedmiotowej spornej umowy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego jest dokładne zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podejmując decyzję o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu K. T. dokonał w sposób prawidłowy analizy stanu faktycznego sprawy, a następnie dokonanie oceny, czy przy tak ustalonym stanie faktycznym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadził należyłą subsumpcję, zwłaszcza w świetle zarzutów podniesionych przez skarżącą w zażaleniu z dnia 20.05.2017r. W efekcie tak przeprowadzonego badania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stanął na stanowisku, że w/w zażalenie z dnia 20.05.2017r. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem podniesione w nim zarzuty nie znajdują poparcia w zgromadzonym i ocenionym następnie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego materiale dowodowym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż skarżąca zarzuca radcy prawnemu K. T. podrobienie umowy, poprzez załączenie do niej załącznika, który miał być załącznikiem do protokołu odbioru. Nie mamy zatem do czynienia z bezpośrednią ingerencją w treść dokumentu, ale z czynnością być może niewłaściwego skompletowania dokumentów załączonych do pozwu. Są to dwie zasadniczo różne czynności. Nie można tym samym z czynności faktycznej wywodzić zarzutu przerobienia umowy. Okoliczność, że radca prawny K. T. poświadczyła strony umowy za zgodność z oryginałem oznacza, że potwierdziła ona zgodność treści kopii konkretnej strony umowy z zawartością oryginału, a nie że usankcjonowała prawnie nieprawidłowe zdaniem skarżącej skompletowanie dokumentów do pozwu. Jak wyraźnie zaznaczył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w swoim postanowieniu z dnia 5.05.2017r. o odmowie wszczęcia postępowania radca prawny w świetle zasad etyki radcy prawnego nie odpowiada za treść dokumentów dostarczonych

mu przez klienta do prowadzenia sprawy. Radca prawny działa ponadto w imieniu klienta i na jego rzecz, a nie na swój rachunek i nie we własnym imieniu. Nie można zatem obciążać radcy prawnego skutkami działań, które pozostają poza jego sferą działalności zawodowej. Sama skarżąca podaje wręcz w zażaleniu, iż nie wiadomo, kto dokonał „przerobienia umowy”. Tym bardziej skarżąca nie powinna formułować tak jednoznacznych oskarżeń pod adresem radcy prawnego K. T.. Skarżąca jednak mylnie traktuje być może niewłaściwe skompletowanie dokumentów z przerobieniem treści samego dokumentu, stąd ocenia niezmiennie swój zarzut jako zasadny. Najważniejszy jednak aspekt całej sprawy sprowadza się do oceny, iż zarzut który obecnie skarżąca po raz kolejny podnosi w niniejszym postępowaniu, mógł zostać w prosty sposób zweryfikowany w postępowaniu sądowym, bowiem jak wskazał Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego sąd przez którym toczyła się sprawa dysponuje środkami pozwalającymi na prawidłowe zbadanie i ocenę tego zarzutu. Ani Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ani Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie posiadają kognicji w zakresie dokonywania oceny „przerobienia dokumentu” w świetle przepisów prawa karnego, tym bardziej w sytuacji kiedy w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie mamy do czynienia z przerobieniem dokumentu, a już stanowczo nie z udziałem radcy prawnego K. T..

Wobec powyższego po dokonaniu wszechstronnej analizy okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie z dnia 05.05.2017r. o odmowie wszczęcia dochodzenia przeciwko radcy prawnemu K. T., wobec braku jakichkolwiek przesłanek świadczących o tym że radca prawny K. T. dopuściła się czynu zabronionego w pełni odpowiada prawu. W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w zażaleniu skarżącej z dnia 20.05.2017r., w pełni uzasadnionym było utrzymanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowienia z dnia 05.05.2017r., sygnatura R.D. 15/17 o odmowie wszczęcia dochodzenia w mocy.

Ponadto w trakcie posiedzenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 28.06.2017r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, iż czyn zarzucany radcy prawnemu K. T. miał miejsce 24.06.2014r. i na dzień 28.06.2017r. zgodnie z art. 70 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych uległ już przedawnieniu. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny utrzymał jednakże postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w mocy z uwagi na przesłankę z art.17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 233) t.j. braku popełnienia przez radcą prawnego K. T. czynów, które mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne. Nie można bowiem uznać, że doszło do przedawnienia karalności czynu, którego radca prawny K. T. nie popełniła.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70(6) ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i nie przysługuje od niego odwołanie.